

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **H. T.**, zastoupené Mgr. Josefem Smutným, advokátem, se sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-12478/ČJ-2012-930310-V243 ze dne 17. ledna 2013 a proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-12478-1/ČJ-2012-930310-V243 ze dne 18. ledna 2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2013 č. j. 44 A 7/2013 - 52, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 26. září 2012 č. j. KRPS - 311553/ČJ-2012-010025 uložila Policie ČR, Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Rozhodnutím ze dne 1. října 2012 č. j. KRPS - 311553/ČJ-2012-010025 pak správní orgán I. stupně dále rozhodl, že žalobkyně je povinna nahradit náklady řízení o správním vyhoštění v paušální výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 17. ledna 2013 č. j. CPR-12478/ČJ-2012-930310-V243 rozhodla Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) jako odvolací orgán tak, že opravila drobné formální vady výroku napadeného rozhodnutí a ve zbytku je potvrdila. Rozhodnutím ze dne 18. ledna 2013 č. j. CPR-12478-1/ČJ-2012-930310-V243 rozhodla žalovaná tak, že odvolání se zamítá

a rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 1. října 2012 o povinnosti náhrady nákladů řízení o správním vyhoštění se potvrzuje.

[3] Proti rozhodnutím žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 30. dubna 2013 č. j. 44 A 7/2013 - 52 zrušil obě rozhodnutí žalované, a to pro vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) dne 15. července 2013 kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti ze dne 30. července 2013 odůvodnila požadavkem právní jistoty. Poukázala na to, že právní názor krajského soudu je ojedinělý a odporuje nejen stěžovatelčině vlastní ustálené správní praxi, ale i názoru, který Ministerstvo práce a sociálních věcí prezentuje na svých webových stránkách v sekci věnované zaměstnávání cizinců. V případě nepřiznání odkladného účinku by byla stěžovatelka nucena v tomto a obdobných případech rozhodovat v souladu s názorem krajského soudu, který může být následně Nejvyšším správním soudem překonán.

[5] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. [Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu tak např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému (dle dřívější dikce § 73 odst. 2 s. ř. s.) v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. září 2006 č. j. 6 Ads 99/2006 - 33 či usnesení ze dne 5. ledna 2005 č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS)].

[8] Jinak vyjádřeno, návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze

dne 24. dubna 2007 č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě. I při relativnosti tohoto pojmu (vše lze nahradit?) budou jistě jiné účinky do právní sféry žalobce např. v případě zamítnutí žaloby a následně uskutečněného výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu o odstranění stavby oproti povinnosti správního orgánu řídit se právním názorem vysloveným v kasačním rozhodnutí krajského soudu a vyplácet žalobci invalidní důchod, vrátit přeplatek na dani, apod.“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[9] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení ze dne 15. července 2009 č. j. 6 Ads 87/2009 - 49 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimize k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přizáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[11] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsál slovy o nepoměrně větší újmě.

[12] V nyní posuzovaném případě stěžovatelka nepoměrně větší újmu spatřovala v nutnosti vydání správního rozhodnutí v souladu se závazným hmotněprávním názorem vyjádřeným v napadeném kasačním rozsudku Krajského soudu v Praze, přičemž tento právní názor je dle stěžovatelky nesprávný. Daný rozsudek je ve vztahu k výkonu pracovní činnosti cizincem mimo místo stanovené v povolení k zaměstnání první svého druhu, ojedinělý v právním náhledu na věc a současně odporující právnímu názoru, který Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR pro cizince uvádí na svých webových stránkách.

[13] Dle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka břemeno tvrzení o existenci nepoměrně větší újmy v uvedeném případě neunesla. Újmu, která by jí měla vzniknout, nijak podrobně nekonkretizovala. Samotná okolnost, že stěžovatelka je povinna respektovat závazný právní názor krajského soudu, který je odlišný od její stávající správní praxe, ani to, že by v případě případného zrušení napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem nově „obživla“ původní rozhodnutí stěžovatelky o správním vyhoštění žalobkyně a úhradě paušálních nákladů nemůže bez dalšího samo o sobě znamenat větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky, zejména v situaci, kdy k otázce předestřené stěžovatelkou již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. srpna 2013 sp. zn. 6 As 37/2013, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2013 sp. zn. 4 As 74/2013 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. července 2013 sp. zn. 9 As 48/2013). V opačném případě by musel Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[15] Z důvodů uvedených výše proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu